

Vážený pán primátor, vážený pán poslanec, vážená pani poslankyňa, obraciam sa na Vás so žiadosťou, aby ste v meste otvorili trh. Je mi jasné, že v deň, keď boli v Šamoríne potvrdené prvé tri prípady koronavírusu, je moja žiadosť na prvý pohľad nepochopiteľná. Som však presvedčená o tom, že nadišiel čas uvažovať a konať racionálne. Máme za sebou prvých pár dní, počas ktorých sme na novú situáciu reagovali viac-menej spontánne, je čas uváženíh rozhodnutí, ktoré neberú do úvahy len najbližšie dni. Nech bude vývoj situácie akýkoľvek, aj po odznení pandémie bude mať mesto svojich obyvateľov.

Bez ohľadu na to, koľko ľudí viróza v našom meste zasiahne (alebo už zasiahla), istá je jedna vec: väčšiu šancu zvládnuť ochorenie majú zdraví ľudia. A na to, aby boli ľudia zdraví, potrebujú zdravé potraviny plné vitamínov a minerálov, ktoré po zimnom období ako soľ vyžaduje každý organizmus. Navyše na našom trhu predávajú väčšinou miestni farmári, ktorých rozhodnutie zatvoriť trh existenčne ohrozuje. Máme plné reči podpory miestnych producentov a zdravých potravín, plačeme nad tým, ako je ich málo, a pritom sme to my, kto im kladie polená pod nohy. Dnes je totiž situácia taká, že si v Kauflande môžem kúpiť španielske paradajky a papriku, tropické ovocie z druhej polovice zemegule, ale nedostanem sa k domácej čerstvej cibulke, reďkovkám či šalátu. Nehovoriac o tom, že v Kauflande sa v sobotu ráno v sekcii zeleniny tlačilo v uzatvorenom priestore okolo sedemdesiat ľudí. Naš trh funguje pod otvoreným nebom, čo je predsa len z hľadiska šírenia nákazy menej rizikové. Ľudia jesť musia a dnes viac ako inokedy platí, že nie je jedno, čo jedia, lebo potrebujeme byť čo najzdravší. Z cestovín a buchiet si silnú imunitu nevybudujeme. To nás opustili už aj posledné zvyšky sedliackeho rozumu?

Je tu aj ďalší aspekt: prišla jar, v meste má veľa ľudí záhradku, no nemá čas si dopestovať sadenice. Kde si ich teraz kúpia? Je čas vysádzať šalát, čoskoro sa budú dať vo fóliovníkoch sadiť paradajky a papriky. Príroda nepočká, má vlastný, nemenný rytmus. Ak nebudeme sadiť teraz, čo budeme jesť v lete, z čoho budeme na jeseň zavárať? Alebo je naším cieľom prehlibnť závislosť ľudí od super- a hypermarketov?

V meste nosíme rúška, budeme ich nosiť aj na trhu. Predajcom sa môže prikázať, aby pracovali v gumených rukaviciach. Trh nemusí byť otvorený každý deň, postačí aj dvakrát do týždňa, napríklad v stredu a v sobotu. Rozhodnutie je v našich rukách. Treba si stanoviť priority, či budeme ďalej živiť pocit ohrozenia, alebo racionálne zvažíme naše možnosti a dopad opatrení na život ľudí, ktorí sa chcú zdravo stravovať a podporovať miestnych farmárov.

Zostávam s úctou

Galina Sándorová